

Vakara pasaciņa: “Saules un Mēness pasaka”

Sen senos laikos Saule un Mēness zemi apspīdēja vienlīdz vienādi. Saule Dienā un Mēness Naktī. Šī Zelta gaisma, kas radīšanai, šis Saules siltums sirdī un violeti Sudrabota Mēnesgaisma Naktī, kā kristāliska rasa sevis atminēšai. Tā pagāja miljardiem gadu un viss bija skaisti, jauki un burvīgi līdz ar laiku cilvēks aizmirs par savu Sudraba pusi, par savu Mēness gaismu un pievērsās Saulei, nostādīja to augstāk par Mēnesi. Sāka radīt neapzinoties, līdz beigās noliedza gan Mēnesi, gan Sudraboto Nakti. Pamazām Mēnesis apdzisa, kļuva arvien bālāks un bālāks. Uz tā sāka parādīties plankumi, pleķi, līdz cilvēki viņu ienīda vēl vairāk. Līdz Mēnesis pat vienu Nakti izgāja no savas orbītas un sāka apjucis klejot pār debess jumu šķērseniski. Cilvēki turpināja būvēt savas Zelta pilsētas un cildināt sauli. Līdz vienu jauku brīdi gan Saulei, gan Mēnesim tas apnikās un tie nolēma, ja jau jūs varat dzīvot bez Mēness, tad padzīvojiet arī bez Saules. Tā Mēness ar sauli sadevās rokās un abi kļuva tumši, tumši. Tikai Saule vēl Dienās dedzināja, jo karstu elpu noslēpt nevarēja. Cilvēki sāka dzīvot tumsā, Dienā asi karsēti un Naktī Mēness saldēti. Tā ar laiku tie aizmirs gan dzīvo, silto Saules gaismu, gan Sudraboto, maigo Mēness skatu. Saules Zeltītās pilsētas pārvērtās akmenī, to iemītnieki kļuva sveši viens otram, pat nepatīkami, kur nu vēl saprotami. Viss kā pamira, kļuva pelēks, kļuva nekāds. Pēc daudziem gadiem daži no cilvēkiem sāka saprast, ka kaut kas galīgi nav kārtībā un atcerējās Sauli, to kas Zeltā. To, kas maigi silda un mēģināja tai sekot. Ik rītu mostoties un cenšoties to ieraudzīt, bet neizdevās. Lai kā atmiņas pārpildīja šī siltā Saule, tik uz īsiem brīžiem izdevās to ieraudzīt, bet ne palikt tajā, iedarbināt. Tā nopūlējās tie un nolaida savas nogurušās rokas. Laiks turpināja. Bet es ticu! Tad kādu jauku Dienu, kādu skaistu Dienu, iespējams pat skaistāko no visām pēdējām cilvēks atcerēsies arī par Mēnesi un par Sudraba Nakti, kas šobrīd gan kā piķa melna Tumsa palikusi un tad tās pašas Dienas vakarā tas uzdrošināsies spert Tumsā soli, lai lūgtu piedošanu Mēnesim un, lai atdzīvinātu dzīvo Nakti. Un tai pat mirklī tie abi, gan Saule, gan Mēness, no sava miega celsies un viens otrā kā katrs sevī, draudzīgā balansā un dejā, nesīs zemei un visiem uz tās iemītniekiem, patieso Gaismu, Dienā Siltu Zeltītu, bet Naktī maigi Violeti Sudrabotu.

Tā nu viss beidzās labi jo arī es ticu, ka viņi atcerēsies! Un tagad nu pie miega dodies jo ir jau vēls, mans mazais lasītāj!

Written by ALPHA-DO L&A
www.alphado.ch

